Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Γνωριστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ὀκτωβρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.— Ἀριθ. 44*

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσεν, ἀγαπηταί μου νεαραὶ ἀναγνώστριαι, ἂν ἐμανθάνατε πῶς κατασκευάζεται τὸ κομψὸν ἐκεῖνο παράρτημα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *ριπίδιον* ἢ κοινῶς *βεντάγια*, καὶ ἀπὸ πόσας ἐργατικὰς χεῖρας περνᾷ καθὲν τῶν μερῶν του, προτοῦ συνενωθοῦν ὅλα διὰ νὰ σχηματίσουν ἓν ὡραῖον, κάποτε πολυτελὲς καὶ πάντοτε λεπτεπίλεπτον κομψοτέχνημα;

Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν τεχνικῶς, ἡ βεντάγια ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο διακεκριμένα μέρη: τὸν *σκελετὸν* καὶ τὸ *ἔνδυμα* ἢ *φύλλον*. Εἰς τὰ ἐργοστάσια, ὁ σκελετὸς ὀνομάζεται καὶ *πόδι* ἢ *ξύλο*, —ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλως τε ὕλην καὶ ἂν εἶνε κατασκευασμένος.

Τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Ὁ σκελετὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ *λεπίδας* ἢ *σχίδακας*, οἱ ὁποῖοι εἶνε χονδρότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω, πολὺ δὲ λεπτότεροι καὶ εὐλυγιστότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν λεπίδων ἢ σχιδάκων ἐπικολλᾶται τὸ φύλλον, μονὸν ἢ διπλοῦν. Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία λεπίς, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς βεντάγιας γίνονται πάντοτε στερεώτεραι καὶ κοσμοῦνται ἰδιαιτέρως. Διότι αὐταὶ αἱ δύο φαίνονται ἀπέξω, ἀποτελοῦσαι τρόπον τινὰ τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ὀνομάζονται κοινῶς *στηρίγματα*, ὁ δὲ ρόλος των εἶνε νὰ προστατεύουν τὸ φύλλον ὅταν ἡ βεντάλια εἶνε κλειστή.

Λεπίδες καὶ στηρίγματα, διὰ νὰ ποτελέσουν ἀκτινωτὸν ἡμικύκλιον, τρυπῶνται εἰς τὸ κάτω ἄκρον καὶ διαπερῶνται ὅλα ὑπὸ μεταλλίνου ἄξονος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ καὶ τὸν κρίκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ βεντάλια εἰμπορεῖ νὰ κρεμασθῇ. Ὁ κρίκος εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πολυτελής, ἀπὸ μάργαρον ἢ μέταλλον, στολισμένον κάποτε καὶ μὲ πολυτίμους λίθους.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἀέργων εἶνε ὁ ἄρτος τῶν ἐργαζομένων! Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀποδεικνύει καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν τοὺς ὁποίους ἀπασχολεῖ ἡ κατασκευὴ τῶν ριπιδίων. Φαντασθῆτε ὅτι μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν,— ὅπου γίνονται τὰ κομψότερα ριπίδια τοῦ κόσμου, — ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἐπεξεργασία τῶν λεπίδων καὶ τῶν στηριγμάτων, δηλαδὴ μόνον τοῦ σκελετοῦ, δίδει τροφὴν εἰς τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν ἐκεῖ χωρία τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καταγίνονται εἰς τὸ νὰ περικόπτουν μηχανικῶς ἢ νὰ γλύφουν ξύλα, κόκκαλα, καλάμια καὶ μάργαρα διὰ σκελετοὺς ριπιδίων.

Ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, ἁπλοῦ ἢ πολυτελοῦς, τοῦ κατασκευασθέντος τελείως διὰ τῶν χειρῶν των, πρόκειται τώρα νὰ κολληθῇ τὸ *φύλλον* τοῦ χάρτου (ἢ ἡ περγαμηνή, ἢ τὸ ὕφασμα, ἢ ἡ δαντέλλα). Τοῦτο εἶνε δουλειὰ τῆς παρισινῆς βιομηχανίας, τῆς ἀκαραμίλλου εἰς τὴν κατασκευὴν κομψοτεχνημάτων, καὶ τῶν γυναικείων ἐργαστηρίων, ὅπου θαυματουργαὶ χεῖρες ἐπιτηδείων ἐργατίδων ἐκτελοῦν τὴν *πτύχωσιν* καὶ τὴν *ἐφαρμογὴν* τῶν λεπτῶν ὑφασμάτων, τὰ ὁποῖα κεντοῦν κάποτε μὲ *πούλιες*.

Διὰ νὰ διπλώσῃ ἢ νὰ πτυχώσῃ τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τόσας πτυχὰς ὅσας λεπίδας ἔχει τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου, ἡ ἐργάτρια τὸ τοποθετεῖ μέσα εἰς μίαν μήτραν —καλοῦπι, —ἀποτελουμένην ἀπὸ δύο φύλλα χονδροῦ χάρτου, πτυχωμένου ἐκ τῶν προτέρων. Ὅταν κλεισθῇ αὐτὸ τὸ καλοῦπι καὶ πιεσθῇ πολὺ δυνατά, τὸ ὕφασμα προσλαμβάνει πτυχὰς ἀνεξαλείπτους.

Εἰς τὴν Γαλλίαν κατασκευάζουν κατ' ἔτος ριπίδια ἀξίας δέκα ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὰ ὀκτὼ δέκατα τῆς παραγωγῆς αὐτῆς στέλλονται εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν βλέπομεν συνήθως παρισινὰ ριπίδια. Τὰ εἴδη τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας κατήντησαν ἐδῶ σπάνια, διότι οἱ ἔμποροί μας προτιμοῦν, ὡς εὐθηνότερα, τὰ ψεύτικα, πρόστυχα καὶ ἀκαλαίσθητα γερμανικά.

Ἡ τιμὴ ἑνὸς ριπιδίου ποικίλει ἀπὸ πέντε λεπτὰ καὶ ἄνω, τὸ δὲ ἄνω αὐτὸ ἀνέρχεται κάποτε καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων φράγκων! Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς τιμῆς, πόσαι καὶ ποῖαι φροντίδες δὲν καταβάλλονται διὰ νὰ καλυφθῇ δι' ὅσῳ τὸ δυνατὸν θελκτικοῦ ἐνδύματος ὁ σκελετὸς μιᾶς βεντάγιας!

Ὑπάρχουν πρῶτον τὰ κοινὰ ριπίδια, τὰ πωλούμενα χονδρικῶς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀργιάζουν αἱ ἰδιοτροπίαι

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν Ις' αἰῶνα.

τῆς Ἰαπωνικῆς ζωγραφικῆς, τὰ διαφημιστικὰ ριπίδια (ρεκλάμαι φαρμακείων, καταστημάτων τοῦ συρμοῦ κτλ.) καὶ τἀναμνηστικὰ ριπίδια, ὅλα ἀπὸ κοινὸν χάρτην λιθογραφημένον.

Ἔρχονται ἔπειτα τὰ ἡμι-πολυτελῆ ριπίδια, ἀπὸ ὑφάσματα μᾶλλον εὐθηνά, ζωγραφισμένα, μεταξωτὰ ἢ γάζες κεντημένες μὲ πούλιες, κτλ. Ὑπάρχουν τέλος τὰ πολυτελῆ, τὰ καθαυτὸ καλλιτεχνήματα: ριπίδια ἀπὸ δαντέλλαν τῆς χειρός, πλαισιοῦσαν περγαμηνὴν ἢ χάρτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἐργάτης-καλλιτέχνης ζωγραφίζει μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα ὡραῖα σχέδια, πρωτότυπα ἢ κατὰ μίμησιν μεγάλων ζωγράφων.

Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι πιστεύεται κοινῶς, ἡ ζωγραφικὴ τῶν ριπιδίων δὲν εἶνε προσιτὴ εἰς ὅλους. Διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας χρειάζεται δεξιότης, ἡ ὁποία μόνον μετὰ μακρὰν πεῖραν ἀποκτᾶται. Οἱ ἀριστοτέχναι τοῦ εἴδους, εἰς τὸ Παρίσι, πληρόνονται ἀδρότατα. Καὶ δέκα, καὶ εἴκοσι, καὶ πενῆντα, καὶ ἑκατὸν εἰκοσάφραγκα εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἕνας φημισμένος εἰδικὸς ζωγράφος διὰ νὰ ζωγραφίσῃ *ἓν μόνον* φύλλον ριπιδίου, ἐνῷ ἄλλοι, κοινότεροι τεχνῖται, παίρνουν ὀκτὼ φράγκα...τὴν δωδεκάδα! Καὶ ὅμως, καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἔχουν ἐμπειρίαν καὶ δεξιότητα. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε δι' ὅλους ἐπίσης προσοδοφόρον, πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀγνώστων ζωγράφων ὑποφέρουν, διότι ὅ,τι κερδίζουν δὲν τοὺς φθάνει διὰ νὰ ζήσουν.

* * *

Τὸ ριπίδιον εἶνε ἐφεύρεσις ἀρχαιοτάτη, καὶ τὴν ἐξέλιξίν του, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἰμπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε εἰς τὰς ὡραίας καὶ χαρακτηριστικὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τὸ φύλλον τοῦτο. Ἡ πρώτη παριστᾷ τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ πλουσία ἐκείνη κυρία, ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ μίαν δούλην, κρατοῦσαν ἀλεξήλιον, εἶνε Ταναγραία. Τὸ ριπίδιόν της ἔχει σχῆμα *μισιρίου*, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτὸν δέρμα τεντωμένον ἐπὶ λεπτοῦ ἐπίσης σκελετοῦ ἐκ ξύλου ἢ καλάμου. Ἐκτὸς τῶν κοσμημάτων, πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ζωγραφίαι, ὅπως ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων.

Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα βλέπετε τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα. Ἡ Κόμισσα ἐκείνη, τῆς ὁποίας σηκόνει τὴν οὐρὰν εἷς μικρὸς ἀκόλουθος, κρατεῖ ριπίδιον ἱκανῶς ὁμοιάζον μὲ τὰ *βέντουλα* τῆς σημερινῆς κουζίνας. Εἶνε ἀπὸ καρτόνι, περιενδεδυμένο, μὲ μετεξωτὸν ὕφασμα καὶ δαντέλλαν, μὲ κεντήματα, ἴσως δὲ καὶ μὲ στολίσματα ἐκ πολυτίμων λίθων. Ἡ κυρία ἡ ὁποία τὴν συνοδεύει —dame de compagnie, — κρατεῖ καὶ αὐτὴ ἐν κομψὸν ριπίδιον ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου ἢ παγωνίου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν κάμνει καὶ πολὺν ἀέρα.

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα.

Ἡ τετάρτη εἰκὼν μᾶς δείχνει τὸ ριπίδιον τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἡ Μαρκησία ἡ παραφουσκωμένη, μὲ τὴν πουδραρισμένην κόμην καὶ τὸ ἡγουμενικὸν μπαστοῦνι, συμπληρόνει τὴν τουαλέττάν της μὲ πολυτελέστατον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὰ σήμερον ἐν χρήσει. Εἶνε κοκκάλινον, πιθανῶς ἐξ ἐλέφαντος, μὲ εἰκόνας διασήμου ζωγράφου τῆς ἐποχῆς.

Τὸ σημερινὸν ριπίδιον.

Διὰ τὴν τρίτην εἰκόνα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω τίποτε. Παριστᾷ τὸ σύγχρονον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε καλά. Σήμερον ἐμάθατε καὶ πῶς κατασκευάζεται. Νὰ ἐνθυμῆσθε, νεαραί μου ἀναγνώστριαι, αὐτὸ τὸ μάθημα, καὶ ὁσάκις κρατεῖτε καὶ χειρίζεσθε μὲ τόσην χάριν τὸ κομψόν σας ριπίδιον, νὰ συλλογίζεσθε πόσοι κόποι ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ γίνῃ, καὶ πόσοι πτωχοὶ ἐργάται ἐβασανίσθησαν δι' αὐτό, χωρὶς πολλάκις νὰ κερδίζουν καὶ ὅσα θὰ τοῖς ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσουν!..

Πτωχοὶ ἐργάται! Ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους κοπιάζετε, οὔτε κἂν σᾶς συλλογίζονται!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΑ ΛΕΠΤΑ

Στὴ μικρούλα Εὐθαλία

Ὅταν βλέπῃ στὸ δρόμο κανένα πτωχὸ παιδί, ξυπόλυτο, ξεσκούφωτο, καὶ μὲ κουρελιασμένα ροῦχα, ἡ Φιφὴ ἐρωτᾷ γιατί «εἶνε ἔτσι». Καὶ ἡ μαμμά της τῆς ἀπαντᾷ ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου δὲν ἔχουν λεπτά, γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσουν. πακουτσάκια, κακελάκι καὶ ὡραῖα φορέματα.

Ἡ Φιφὴ ξεύρει τώρα, ὅτι χωρὶς λεπτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τίποτε στὸν κόσμο: οὔτε κάλτσες, μὰ οὔτε κάστανα, — οὔτε κούκλα, μὰ οὔτε σταφύλια. Καὶ ξεύρει ἀκόμη ὅτι οἱ γονεῖς οἱ δικοί της ἔχουν πολλὰ λεπτά, καὶ γι' αὐτὸ ἡ Φιφὴ ἔχει ἀπ' ὅλα.

Μιὰ μέρα ἔκλαιγε νὰ τῆς ἀγοράσουν ἕνα σουγιαδάκι. Εἶδε ποῦ εἶχε ἡ Νίτσα κ' ἐζήλεψε... Τοῦ κάκου ἡ μαμμά της τῆς ἔλεγε πῶς ἡ Νίτσα εἶνε πιὸ μεγάλη, πῶς αὐτὴ εἶνε μικρή, καὶ πῶς δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο μὲ τὸ σουγιᾶ, παρὰ νὰ κόβῃ τὰ δακτυλάκια της. Ἡ Φιφὴ ἐπιμένει:

— Θέλω... θέλω κ' ἐγώ!

— Ὁρίστε λοιπὸν... κόπιασε νἀγοράσῃς! τῆς λέγει θυμωμένη ἡ μαμμά· ἀντίκρυ εἶνε τὸ μαγαζί.

— Μὰ δόσε μου λεπτά.

— Λεπτὰ ἐγὼ δὲν ἔχω.

— Ζήτησε τοῦ μπαμπᾶ.

— Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ τελείωσαν!

Ἡ Φιφὴ κατατρόμαξε.

— Τοῦ τελείωσαν;... ἐψιθύρισε.

— Βέβαια, τοῦ τελείωσαν. Γιὰ συλλογίσου πόσα τοῦ παίρνεις καθεμέρα... πότε γιὰ κάστανα, πότε γιὰ φυστίκια, πότε γιὰ καραμέλες, πότε γιὰ κάρτες... Ὅλο καὶ λεπτὰ γυρεύεις. Πῶς τελειόνει τὸ γλυκό; Ἔτσι τελειόνουν καὶ τὰ λεπτά...

Ἡ Φιφὴ ἔπαψε τὰ κλάμματα καὶ ἐπρόσεχε στὴ μητέρα της. Θυμήθηκε τὰ πτωχὰ παιδιά, ποῦ ἔβλεπε στὸ δρόμο, ξυπόλυτα καὶ ξεσκούφωτα... «Ἔτσι» θὰ ἦταν καὶ αὐτή, ἂν ὁ μπαμπᾶς της δὲν εἶχε πιὰ λεπτά;

— Καὶ τώρα... τί θὰ γίνουμε; εἶπε σὲ λίγο.

Τὸ εἶπε μὲ τέτοια ἀνησυχία καὶ λύπη, ὥστε ἡ μητέρα της τὴ λυπήθηκε.

— Ἄς εἶνε, τῆς εἶπε, αὔριο - μεθαύριο θὰ τοῦ στείλουν πάλι τοῦ μπαμπᾶ

σου λεπτά, καὶ θὰ ἔχῃ. Κύτταξε ὅμως νὰ μὴν παραγυρεύῃς, πότε τοῦτο, πότε ἐκεῖνο, γιὰ νὰ μὴν τελειώσουν γρήγορα, ὅπως τελειώνει γρήγορα καὶ τὸ γλυκό, ὅταν κάθε λίγο γυρεύεις κουταλιές.

— Ἀ, μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! ἀπήντησε φοβισμένη ἀκόμη ἡ Φιφή. Μὰ δὲν μοῦ λές, μαμμάκα, ποιὸς στέλνει λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ;

— Ὁ Θεός, παιδί μου.

— Μὰ γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν στέλνει λεπτὰ εἰς ὅλους, καὶ εἶνε τόσα παιδιὰ ξυπόλυτα καὶ ξεσκούφωτα;

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ὁ Θεός, Φιφή μου, δὲ στέλνει λεπτά, παρὰ σὲ ὅσους δουλεύουν καὶ εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι. Στοὺς κακούς, στοὺς ὀκνηρούς, δὲν στέλνει τίποτα.

Ἡ Φιφὴ συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ ρώτησε:

— Ἄμα μεγαλώσω, καὶ εἶμαι καλή, καὶ δουλεύω, θὰ μοῦ στέλνῃ καὶ μένα λεπτὰ ὁ Θεός;

— Ἐννοεῖται! καὶ πολλὰ μάλιστα!..

Μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι ἡ Φιφὴ παρηγορήθηκε στὴν ἐντέλεια. Ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινε πιὰ νὰ τῆς ἀγοράσουν σουγιᾶ, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔκαμνε λιγώτερα ἔξοδα, ἀπὸ φόβο μὴν τελειώσουν πάλι τὰ λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ. Τότε ἡ μαμμὰ τὴν ἐπαίνεσε καὶ τῆς εἶπε, ὅτι αὐτὸ ποῦ κάμνει, λέγεται *οἰκονομία*.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΗΝΟΣ - ΔΗΛΟΣ

Εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον Μ. Κ. Χ.

Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα
Τὴ μαγεμένη καὶ χρυσῆ,
Ποῦ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα,
Καὶ προσκυνήσαμε κεῖ πέρα
Τὸ θεῖο τοῦ Φωτὸς νησί;

Θαρρεῖς, τὰ φωτεινά σας νειότα
Σ' ὅλους μας ἔχυναν χαρὰ
Καὶ μᾶς ἐφύτρωναν στὰ νῶτα,
Ὅπως στὰ χρόνια μας τὰ πρῶτα,
Ἀνάλαφρα ζωῆς φτερά.

Κι' ὅπως ἐλούζουνταν στὰ Κιόνια
Οἱ πρόγονοί μας οἱ παληοί,
Μὲς τὰ νερὰ τὰ ποσειδώνεια,
Ἐκεῖνα τὰ θεσπέσια χρόνια,
Πρὶν πᾶν στὴ Δῆλο τὴν καλή,

Ἔτσι καὶ μεῖς, ἁγνοί, λουσμένοι
Καὶ μὲ καθάρια τὴν ψυχή,
Κι' ἀπὸ τραγούδια μεθυσμένοι,
Θυμίζαμε τὴ βλογημένη,
Τὴν Ἀπολλώνειαν ἐποχή.

Καὶ στὰ ἐρείπια, λές, ἐκεῖνα
Ἐσπείραμε χαρᾶς ζωή
Καὶ μὲ τὰ ζωντανά μας κρῖνα
Σκορπίσαμε ὠμμορφιᾶς ἀκτῖνα
Κι' ἀναγεννήσεως πνοή.

Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα
Τὴν πρόσχαρη καὶ τὴ χρυσῆ,
Ποῦ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα,
Καὶ προσκυνήσαμε κεῖ πέρα
Τὸ θεῖο τοῦ Φωτὸς νησί;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

Ἀγαπητοί μου,

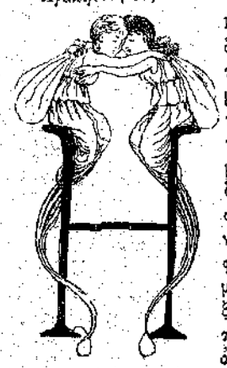

ΜΟΔΑ, ἡ ὁποία διευθύνει ὅλα τὰ πράγματα τῶν μεγάλων, παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν. Παιγνίδια παλαιά, λησμονημένα, ἐπανέρχονται ἔξαφνα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν· ἄλλα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀπετέλουν τὴν μανίαν τοῦ μικροκόσμου, ἐκπίπτουν, ἐγκαταλείπονται, λησμονοῦνται... Πρό τινος, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο τῆς μόδας ἡ πεδιλοδρομία. Εἰσήχθη μὲ τὸ Σκαϊτιν-Ρίγκ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον συνέπεσε μὲ τὴν ἀσφαλτόστρωσιν τῶν κεντρικωτέρων μας δρόμων. Ἔμαθαν λοιπὸν τὰ παιδιὰ νὰ φοροῦν τροχοπέδιλα καὶ νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητάς, ἕως τοὺς μικροὺς λούστρους, ὅλοι εἶχαν ξετρελλαθῆ μὲ αὐτὸ τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίζετο λυσσωδῶς εἰς τοὺς δρόμους, προκαλοῦν νυχθημερὸν ἀγῶνας, στοιχήματα, γέλια καὶ...πτώσεις.

Σήμερον τὸ παιγνίδι τῆς μόδας — καὶ τοῦ δρόμου — εἶνε οἱ χάρτινες τράκες. Τὲς ξεύρετε βέβαια. Μ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ κατασκευάζεται ἕνα χωνί, σὰν ἐκεῖνα ποῦ κάμνουν οἱ ζαχαροπλάσται διὰ νὰ σᾶς βάλουν τὲς καραμέλες σας. Τὸ χωνὶ τοποθετεῖται ἐξηπλωμένον, καὶ μὲ τὸ στόμιον πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ παίκτης τότε τὸ πατᾷ ὁρμητικῶς καὶ ἀποτόμως, προσέχων ὥστε τὸ πόδι του νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἀνοικτὸν στόμιον τοῦ χωνίου. Καὶ τὸ χωνὶ κροτεῖ σὰν... κανονάκι, διότι στενοχωρεῖται ὁ ἐντὸς αὐτοῦ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ζητεῖ διέξοδον καὶ σπάζει τὸ χαρτί, ἐξορμῶν μὲ κρότον.

Οἱ χάρτινες τράκες κροτοῦν καμμίαν φορά, ὅσον καὶ οἱ ἄλλες, ποῦ κάμνουν μ' ἐκρηκτικὰς ὅλας καὶ ποῦ τὰς ἀπαγορεύει ἡ ἀστυνομία. Ἔχουν ὅμως τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε ὅλως διόλου ἀκίνδυνες καὶ νὰ μὴ κοστίζουν τίποτε. Διὰ τοῦτο, μόλις εἰσήχθη, — ποῖος ξεύρει ἀπὸ ποῖον... εὐεργέτην τοῦ μικροκόσμου, — τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἠγαπήθη καὶ ἐγενικεύθη. Παντοῦ ἀκοῦς μπάμ! μπούμ! μπίμ! Οἱ διαβάται τρομάζουν, ἀλλ' ὅταν βλέπουν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δυναμίτιδος, ἡσυχάζουν καὶ γελοῦν. Καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσουν ὅσον χαρτὶ ἔχουν μαζί των τὰ παιδιά, ρίχνονται εἰς τὰ προγράμματα καὶ εἰς τὲς ρεκλάμες τῶν θεάτρων, καὶ ἢ σχίζουν ἀπὸ τοὺς τοίχους, ἢ *ψαρεύουν* ἀπὸ τὰ τραπεζάκια τῶν καφενείων, τῶν ζαχαροπλαστείων κτλ. ὅπου κάθε ἀπόγευμα γίνεται διανομή. Οἱ θεατρῶναι παραπονοῦνται, διότι τὰ προγράμματά των γίνονται οὕτως *ἀνάρπαστα*, πρὶν διεβασθοῦν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἀλλ' οἱ θεατρῶναι εἶνε οἱ μόνοι παραπονούμενοι κατὰ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἓν ἀπὸ τὰ ἀθωότερα.

Προχθές, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου παράταση, ἔβλεπα ἕνα μικρόν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τράκες. Τὰ δελφάκια του τὸν ἐβοηθοῦσαν, ἐνῷ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ὑπηρέτρια παρηκολούθουν τὸ παιγνίδι ἀπὸ μέσα. Ὁ μικρὸς αὐτὸς τὸ ἔχει τελειοποιήσει. Κάμνει εἴκοσι, τριάντα, σαράντα χάρτινα χωνιά, τὰ ὁποῖα παρατάσσει μαζὶ ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς παράτσας, καὶ λέγει ὅτι εἶνε ἡ πυροβολαρχία του. Ἔπειτα τὰ καταπατεῖ τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, ἄνευ διακοπῆς, καὶ ἀκούεται πλέον ἕνα μπάμμπουμ συνεχές. Διότι ἔχει καὶ πολλὴν δεξιότητα, ὥστε σπανίως ἀποτυγχάνει εἰς τὸ πάτημα. Προχθὲς ἔξαφνα, ἀπὸ σαράντα χωνιὰ ποῦ εἶχε παρατάξῃ, μόνον δύο ἢ τρία δὲν ἐκρότησαν. Καὶ μερικὰ ἔκαμαν σὰν κανόνια ἀληθινά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνεθάρρυνε τὸν μικρὸν πυροβολητὴν νὰ καυχηθῆ:

— Αὐτὰ εἶνε τοῦ τελειοτέρου συστήματος... Σνάϊδερ-Καννέ!

Ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ἡ μόδα τῶν χαρτίνων κροτίδων; Ὄχι πολὺν καιρὸν βέβαια! Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισε νὰ ἐκπίπτῃ. Θὰ ἔλεγες, ὅτι μὲ τὰς πρώτας βροχὰς τοῦ φθινοπώρου ἐβράχησαν τὰ χαρτιὰ καὶ δὲν χρησιμοποιοῦνται ὅπως τὸ καλοκαίρι... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ποτὲ ἕνα παιγνίδι δὲν διαρκεῖ πολύ. Ὁ μικρόκοσμος εἶνε ἀψίκορος καὶ ἀγαπᾷ τὴν ποικιλίαν. Σήμερον-αὔριον θὰ ἔλθῃ νέον παιγνίδι νὰντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν, — ἡ μόδα θἀλλάξῃ — καὶ τότε θὰ σᾶς ξαναγράψω...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ θυμὸς ὁμοιάζει πρὸς τύραννον, ὁ ὁποῖος μᾶς διατάσσει νὰ ἐκβάλλωμεν φωνὰς μεγάλας, νὰ κτυπῶμεν καὶ νὰ κτυπώμεθα. Θέλεις νὰ καταρρίψῃς τὸν τύραννον αὐτὸν ἀπὸ τὸν θρόνον του; Ὅταν σοῦ δίδῃ τοιαύτας διαταγάς, μὴ τὸν ὑπακούῃς.

* * *

Ὁ Ξέρξης, ὀργιζόμενος, ἔδερνε τὴν θάλασσαν καὶ ἔστελλε πρὸς τὸ ὄρος Ἄθων γράμματα ἀπειλητικά. Ὁ θυμὸς εἶνε πάθος καὶ φοβερὸν καὶ γελοῖον.

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ E. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Ἀντώνης εἶχεν ἀφήσῃ κάτω τὰ ὑποδηματάκια. Τὸ ζήτημα καταντοῦσε σοβαρόν, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καὶ ἡ Ἐπιστήμη !..

— Τότε λοιπὸν ἐδῶ ὑπάρχει μαγεία !

Καί, φοβισμένος, ἐπισθοχώρησε δύο βήματα.

— Ἔλα ὀδῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ μαγεία, ἀπήντησεν ὁ Αὔγουστος γελῶν ἀκόμη. Κάθε πρωί, ὁ ἐξάδελφός μου Κορπανώφ, σὰν καλὸς νοικοκύρης, συνειθίζει νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιὰ στὰ ὑποδήματα τῶν κληρονόμων του. Καὶ πρόχθές, ἄμα εἶδε ξεκάρφωτα τὰ ὑποδηματάκια τοῦ Κυρίλλου, κατέβηκε καὶ ἀγόρασε σφυρὶ καὶ καρφιά. Ἂν ἐξυπνοῦσες πιὸ πρωί, θὰ τὸν ἔβλεπες νὰ τὰ καρφώνῃ... Σήμερα πάλι τὰ ἴδια. Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ καὶ μ' ἐρώτησε. Μὰ γιατὶ ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ βγάζῃς καθεμέρα τὰ καρφιά ;

— Μὰ δὲ βλέπετε πῶς γλυστρᾷ καὶ πέφτει κάθε ὥρα ὁ Κὺρ Λώς ; !

— Καὶ νομίζεις πῶς φταῖνε τὰ καρφιά ;

— Νομίζω ; Εἶμαι βέβαιος !

— Τότε, συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ἐξάδελφό μου. Ἡ καλλίτερα, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Κορπανώφ νὰ μὴν ξαναφτιάνῃ ὅ,τι χαλᾷς. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ὑποδήματα μοῦ στοιχίζουν ὡς σήμερα δεκαπέντε φράγκα. Ποιὸς ξέρει πόσα θὰ μοῦ στοιχίσουν αὔριο !..

— Ἀφοῦ θυμηθῆκατε τὰ ἔξοδα, ὀλήθεια, πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ γιὰ κάτι ἄλλο.

— Τί τρέχει πάλι ;

— Ἡ Ἀναστασία κάτι συλλογίσθηκε...Ἔχει τὴν ἰδέα πῶς ἂν δὲν χαρίσετε ἀπὸ μιὰ ναυτικὴ φορεσιὰ καὶ στὰ πέντε ἀγοράκια, θὰ γίνῃ μεγάλο σκάνδαλο...Νὰ φιλοξενῆτε, λέει, ἀνθρώπους στὸ σπίτι σας...καὶ νὰ ἔχετε τὸν τρόπο, δηλαδὴ χρήματα, μ' ἐννοεῖτε...Μοῦφαγε ταύτιὰ χθὲς τὸ βράδυ. Καὶ σήμερα τὸ πρωὶ πάλι τὰ ἴδια . . . Στὸ τέλος μοῦ εἶπε : «Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἔχω κ' ἐγὼ τὴ φιλοτιμία μου, καὶ δὲ θἀφίσω ποτὲ τὸν κύριο Αὔγουστο νὰ κάμῃ τέτοια χωριατιά.»

— Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμεν ὁ Αὔγουστος μετὰ βραχεῖαν σιγήν· πολὺ καλά, θὰ τῆς σκαρώσω μιὰ δουλειὰ τῆς Ἀναστασίας : θὰ τὴν προλάβουμε ! Ἂν τὴν ἄφινα νὰ φωνίσῃ αὐτή, θὰ μοῦ ἔφευγαν τρακόσια φράγκα τὸ ὀλιγώτερο. Ἔλα, πήγαινε σὺ νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τὶς φορεσιὲς καὶ προσπάθησε νὰ βγάλῃς κι' ἀπὸ τὴ μύγα ξύγκι. Εἶνε, βλέπεις, ἡ ἐποχὴ τῶν οἰκονομιῶν.

Ἐγέλασε καὶ προσέθεσεν :

— Ἤθελα νὰ ἔβλεπα τί μοῦτρα θὰ κάμῃ.

— Προφθάνω ἴσως πρὶν τοῦ φαγητοῦ· εἶνε δέκα καὶ τέταρτο...ὥς τὶς ἑνδεκάμισυ ποὺ τρῶτε... Τρέχω !

— Καὶ ἐγώ, συνεπλήρωσεν ὁ Αὔγουστος μελαγχολικῶς, τρέχω πρὸς τὴν καταστροφήν...καὶ ἀρκετὰ γρήγορα !

Ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐζήτει, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κορπανώφ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαιζε μὲ τὰ παιδιά του εἰς τὸ σαλόνι. Ἔπειτα, χωρὶς κἂν νὰ τῷ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῶν καρφίων, ἐπανῆλθεν ἄθυμος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐνεκλείσθη.

Εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ὁ πτωχὸς Αὔγουστος τῆς βραχείας αὐτῆς ἀπομονώσεως, διότι καὶ ἄλλη αἰτία ἀνησυχίας προσετίθετο τώρα εἰς τὴν τόσην του φασαρίαν.

Ἐπιστρέφων πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ σπίτι, εἶχε συναντηθῆ μὲ δύο φίλους του. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Μάριος Ἀρτίνης, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτα διαχυτικὸς καὶ πλήρης φιλοφρόνων ἐκδηλώσεων, τῷ ἔρριψε τὸν ταχὺν ἐκεῖνον, τὸν βιαστικὸν χαιρετισμόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ μίαν δυσάρεστον συνάντησιν, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του σιωπηλός, σοβαρός, ψυχρός.

Ἀπεναντίας ὁ ἄλλος, ὁ Πέτρος Μεράν, νέος εἰλικρινής, εὐθύς, ἐλευθερόστομος καὶ κάπως φίλερις, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἤρχετο συχνὰ εἰς ῥήξεις, μολονότι κατὰ βάθος τῷ ἀπέδιδε δίκαιον, αὐτὸς λοιπὸν ὁ Μεράν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν πρῶτον κ' ἐπλησίασε τὸν Δυμπουᾶ λέγων :

— Ἄ, τί εὐτυχὴς συνάντησις ! Δὲν τὸ ἤλπιζα πλέον.

Ἔπειτα, ἐνῷ ἡ κυρία Κορπανὼφ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της, διὰ νάφίσῃ ἐλεύθερον τὸν Αὔγουστον νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν φίλον του, ὁ Μεράν, ἀφίνων κάτω τὴν βαλίζαν ποὺ ἐκράτουσεν, ἐπεκύρωσε τὴν φράσιν του διὰ θερμοτάτης χειραψίας καὶ προσέθεσεν :

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τουλάχιστον τὸ Πανεπιστήμιον !..Θὰ ἐξακολουθήσῃς...μπορεῖς ;..πρέπει !.. Εὑρεῖς πόσον ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ σοῦ εἴμεθα ἀφοσιωμένοι...Ἀδύνατο ὅμως νὰ συνομιλήσωμε 'ς αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιον, μὲ τόσον κόσμο... Ἔλα καλλίτερα στὸ σπίτι..Σὲ παρακαλῶ πολύ...Θὰ σκεφθοῦμε καὶ θὰ βροῦμε κανένα τρόπο... Ἔχεις ξένους, βλέπω, στὸ σπίτι ;

— Ναί· αὐτοὶ μὲ κρατοῦν ἀκόμη στὸ Παρίσι.

— Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ φύγουν οἱ ξένοι σου.

Ὁ Αὔγουστος ὑπεσχέθη, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὴν νοῦν ἀλλοῦ. Ὁ Κύριλλος, οἱ ἀσταποί, ὅλη ἡ φυλὴ τῶν Κορπανώφ, τὸν ἀπησχόλουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Εὑρίσκετο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φιλονεικίας του μὲ τὸν ἀστακοπώλην, καὶ τὸ πρόσωπόν του πρέπει νὰ ἦτο ἠλλοιωμένον.

Τοῦτο ὅμως ἐξηγοῦσε τὴν ἀναφώνησιν τοῦ Πέτρου Μεράν ; «Ἄ, ὥστε εἶνε λοιπὸν γεγονός ;»

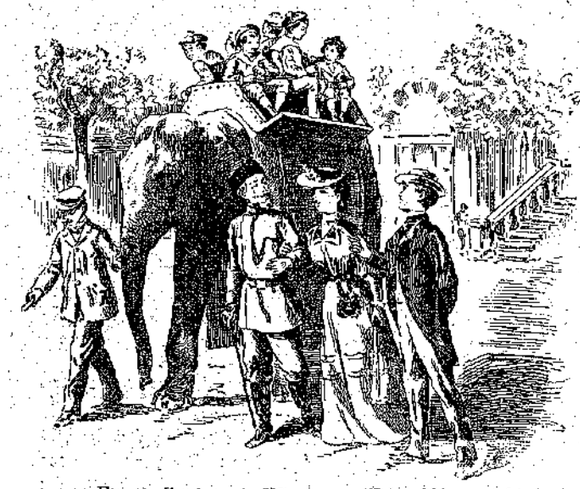

«Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον....» (Σελὶς 361, στ. α'.)

«Καλὰ ψωνίζει ὁ Κὺρ-Λώς, ἔ ;.. (Σ. 353, στ. α'.)

— Ναί, ναί, εἶχεν ἀποκριθῆ ὁ Αὔγουστος, νομίσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑπόσχεσέως του νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸ Μπουρμπονναί.

Τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἀνεπόλει τώρα, καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἐνοήσῃ.

Καὶ πρῶτον, διατί ὁ Μάριος Ἀρτίνης δὲν τὸν ἐπλησίασε ; Τῷ εἶχε κάμῃ τίποτε ποὺ νὰ τὸν ψυχράνῃ ; Ὄχι, τίποτε...Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὁ Αὔγουστος δὲν εὕρισκε τὸ παραμικρόν.

Ὅσον διὰ τὸν Πέτρον Μεράν, διὰ τοῦ παραδόξου ἀλλὰ συνήθους ἐκείνου φαινομένου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ μνήμη μας συγκρατεῖ, οὕτως εἰπεῖν ἀνεπαισθήτως, μερικὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας δὲν μανθάνομεν ὅτι τὰς εἴδαμεν παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μᾶς τὰς ἀνεκπαριστάνει,—ὁ Αὔγουστος ἐνεθυμήθη ἔξαφνα, ὅτι ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς λέξεις «Εἶνε λοιπὸν γεγονός», ὁ φίλος του εἶχεν ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν φωνὴν συγκεκινημένην. Πόθεν αὐτὴ ἡ συγκίνησις ; Καὶ τί ἐσήμαιναν αἱ ἀνήσυχοι ἐρωτήσεις του περὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν σπουδῶν του ;

Αὐτὰ ὅλα ἦσαν πολὺ ὄκοπτα, πολὺ σκοτεινά. Καὶ ὁ Αὔγουστος καταληφθεὶς ἀπὸ ἀόριστον φόβον, ὑπεσχέθη νὰ τὰ διαφωτίσῃ χωρὶς ἀναβολήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀντώνης ἐπέστρεψε μ' ἕνα πελώριο δέμα, θριαμβευτικῶς.

— Τὰ ἑκατάφερα μόνον μ' ἑκατὸν ἑβδομήντα φράγκα, κύριε ! Τίποτε, ψέματα ;

— Βέβαια, τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ Αὔγουστος. Μερικὰ τέτοια ψώνια ἀκόμη, καὶ ἐξοφλῶ !..

Ἐν τούτοις ἐπανεῦρε τὴν εὐθυμίαν του μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δέματος. Πρὶν ἀναγγείλῃ τὸ πρόγευμα, ὁ Ἀντώνης ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰπλώσῃ τὰς πέντε στολὰς μίαν-μίαν εἰς τὰς πέντε καρέκλας τῶν μικρῶν Κορπανώφ. Ἡ δὲ Ἀναστασία δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τὴν ἔκραξε διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ ψώνια του.

Εἰς τὸ τραπέζι, τὰ παιδία δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὴν χαράν των.

Τὸ δὲ ἀπόγευμα, ἔλαβαν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπιδείξουν τὰς στολάς των εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, πρῶτα μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι, τὸ συρόμενον ἀπὸ τράγους, καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν ἀγαθῶν ἐλεφάντων. Εἰς τὸν γυρισμόν, ἐκάθησαν πρὸ τοῦ θεάτρου τῶν Νευροσπάστων, εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία. Αὐτὰ ὅλα ἐστοίχισαν εἰς τὸν Αὔγουστον εἴκοσι φράγκα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δειλινίσματος εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Αὔριον, ἐσκέφθη ὁ Αὔγουστος, πρέπει νὰ ἐπιγνόησω καμμίαν διασκέδασιν πολὺ οἰκονομικήν· διαφορετικὰ τὰ λεπτὰ δὲν θὰ μοῦ φθάσουν ὥς τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ φύγουν.

Τὴν ἑπομένην, τὸ ἑσπέρας, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του ὁ Ἀντώνης, περιέγραφεν ὡς ἑξῆς τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὴν μεθεπομένην ὁ κύριος Δυμπουᾶ :

«Κύριε,

«Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σᾶς γράφω πολλά, διότι ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ κουράζωμαι. Μόλις ἀνοιξῶ στὴν κάμαρά μου, καὶ μόλις καθήσω, εὐθὺς μὲ παίρνει ὁ ὕπνος. Δυὸ φορὲς μοῦ συνέβη αὐτὸ ἀπόψε, καὶ ἀκόμη δὲν ἔγραψα οὔτε πέντε γραμμές.

«Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πῶς ὁ κ. Αὔγουστος καὶ οἱ ἐξάδελφοί του ἐπέρασαν σήμερα τὸ ἀπόγευμά των. Ἐφάρεψαν στὸ Σηκουάνα ! Δηλαδή, ὁ κύριος Κορπανὼφ κοιμήθηκε, ἡ κυρία ἐδιάβασε, καὶ ὁ κύριος Αὔγουστος ἔπιασε τρία μικρὰ ψαράκια. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἦταν κάπου ἀλλοῦ. Τὰ πέντε μεγαλείτερα διεσκέδασαν μὲ τὸ νὰ ρίχνουν πετραδάκια στὸ νερὸ καὶ νὰ βλέπουν τὰ βαποράκια ποὺ περνοῦσαν· ὁ μικρότερος...»

— Ποῦ νὰ ἔπεσε σήμερα ; διέκοψεν ἡ Ἐδίθ· στὸ ποτάμι βέβαια.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν κατόπιν γραμμῶν.

— Ὄχι στὸ ποτάμι, τὸ διαβολάκι. Νά, πάρε καὶ διάβαζε δυνατά.

Ἡ Ἐδίθ ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα της καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσεν ἀπὸ τὰ γέλια...

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ πολυπαθὴς Κύριλλος ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕνα μαστέλλο γεμάτο πίσσαν. Ἐπίσσοναν μίαν βάρκαν, καὶ ἐπλησίασε νὰ ἰδῇ, μὲ τὰ χεράκια εἰς τὲς τσέπες, μὲ τὴ μύτη ψηλά, ὅπως πάντοτε. Καὶ μολονότι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνα καρφὶ εἰς τὸ ὑποδηματάκιά του, διότι ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ κύριος Καρπανὼφ συνεννοήθησαν ἐπιτέλους καὶ συνεφώνησαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὁ μικρὸς ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, προσκόψας εἰς τὸ μαστέλλον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶδεν ἐμπρός του.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείωνε μὲ γραμμὰς ἀμόρφους ἀντὶ ὑπογραφῆς.

— Ὁ Ἀντώνης θὰ κοιμήθηκε καὶ τρίτη φορά, παρετήρησεν ἡ Ἐδίθ.

— Ἔτσι φαίνεται. Ὁ Αὔγουστος τὴν ἐξέκαμε...καὶ ὁ κακόμοιρος δὲν εἶνε πιὰ νέος.

«Ὁ Κύριλλος ἔπεσε μέσα 'ς ἕνα μαστέλλο μὲ πίσσαν...»(Σ. 361)

— Ὦ, μπαμπᾶ, παρεκάλεσεν ἡ Ἐδίθ, ἡ ὁποία ἐγελοῦσεν ἀκόμη, ἂς γυρίσωμε στὸ Παρίσι γιὰ λίγες μέρες. Θὰ εἶνε τόσῳ διασκεδαστικοὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ Κορπανώφ!...Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ ἂν φύγουν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῶ, προπάντων τὸ μικρὸ Κύριλλο.

— Ἄφισε νὰ περάσουν ἀκόμη δυὸ-τρεῖς μέρες, καὶ βλέπουμε.

Ἔπειτα, μὲ μειδίαμα ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον εἰρωνικόν :

— Ἀλήθεια, θυμήθηκα τώρα, ὅτι ἔχουμε νὰ κανονίσωμε μεταξύ μας ἕνα

λογαριασμόν. Ἦλθε σήμερα ὁ μάστορης κ' ἐζήτησε νὰ πληρωθῇ γιὰ τὴ στέγη.

— Πόσα, πόσα; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεᾶνις, διότι ἡ ἐπισκευασθεῖσα στέγη ἀνῆκεν εἰς τὸ κτῆμά της, ἑπομένως ἡ δακάνη ἐπεβάρυνεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Τετρακόσια πέντε φράγκα.

— Ὤ, θὰ ξεπαραδιασθῶ!

— Ἐνθυμεῖσαι τὰς συμφωνίας μας;

— Ναί, ναί· οὔτε λεπτὸ χρέος, κανένα δάνειον, καὶ νὰ πληρόνω ὅλα τὰ ἔξοδα ἐγώ.

Ὀμιλοῦσα ὀλονέν, ἐκύτταζε τὸν πατέρα της καὶ ἀποροῦσε διατὶ τὸ πρόσωπον του ἐξέφραζε τόσην εὐχαρίστησιν.

— Ἀλήθεια, τὸν ἠρώτησε, ἀποποιεῖσαι νὰ μοῦ δανείσῃς αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Ἀπολύτως.

Ἀνέβη καὶ ἔφερε τὸ πορτοφόλι της, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἐξεχώρισε τὰ τετρακόσια πέντε φράγκα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπλήρονε τὸν λογαριασμὸ τῆς στέγης, καὶ ἀπώθησε μὲ τὴν χεῖρα τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν.

— Αὐτὰ δὲν μοῦ φθάνουν οὔτε γιὰ δυὸ ζευγάρια γάντια, παρετήρησεν ἡ Ἐδίθ, βλέπουσα τὸ ἰσχνὸν ὑπόλοιπον.

— Ἔχεις καὶ γάντια, καὶ ἀπ' ὅλα...

— Καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ κάμω ἐλεημοσύνην;

— Ἀναλαμβάνω τὰ φιλανθρωπικά σου ἔξοδα. Ἔχεις ἀπεριόριστον πίστωσιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις σκεπτική.

Καὶ ἔξαφνα, ἐννοήσασα τί συμβαίνει:

— Ὦ, μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ἀκηλπισμένη, αὐτὸ εἶνε μακκιαβελικόν! Ὁ Αὔγουστος βασίζεται εἰς τὴν βοήθειάν μου, εἶμαι βεβαία.

Καί, σχεδὸν θυμωμένη:

— Δόσε μου πίσω τὰ λεπτά μου, ἀναλαμβάνω νὰ καταφέρω τὸ μάστορη νὰ μὲ περιμένῃ...

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνωμεν νὰ περιμένουν ἐκείνους ποῦ ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δυμπουᾶ σοβαρός.

Ἔπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑποχωρῇ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξησφαλίσθην κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὔγουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περιμένω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μ' εὐχαριστήσῃ, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαριασμὸ τῆς στέγης;

— Διάβολε!

— Ὡρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐστέναξεν ἡ Ἐδίθ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Εἶχε δίκαιον ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης λέγων, ὅτι ἐξ ἴσου συμφέρον εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχῃ καὶ εἰλικρινεῖς φίλους καὶ ἀσπόνδους ἐχθρούς· διότι οἱ μὲν φίλοι σωφρονίζουν τοὺς παρεκτρεπομένους φίλους διὰ τῶν συμβουλῶν των, οἱ δὲ ἐχθροὶ διὰ τῶν κακολογιῶν των. Μάλιστα δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μας δυνάμεθα μᾶλλον νὰ τὴν ἀκούσωμεν ἢ ἐκ τῶν φίλων· διότι οἱ μὲν φίλοι, φοβούμενοι μὴ μᾶς δυσαρεστήσουν, παρασιωποῦν τὰ ἐλαττώματά μας ἢ τὰ σμικρύνουν, ἐνῷ ὁ ἐχθρὸς τὰ διακηρύττει μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Τὴν φωνήν του μετὰ προσοχῆς ὀφείλομεν νὰ ἀκούωμεν, ἀποβλέποντες εἰς τὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα μᾶς κακολογεῖ, καὶ ὄχι εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς διάθεσίν του.

Ἕνα Θεσσαλὸν διενοήθη ἐχθρός του νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἐπλήγωσεν εἰς μέρος τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἀπόστημα. Τὸ ἀπόστημα ἠνοίχθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔγινεν ὑγιής, ὡς νὰ ὑπέστη ἰατρικὴν ἐγχείρησιν· καθὼς λοιπὸν συνέβη εἰς τὸν Θεσσαλὸν ἐκεῖνον, νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἐχθροῦ του, τοιουτοτρόπως μία κακολογία τοῦ ἐχθροῦ μας λεγομένη ἐκ μίσους, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς βλάψῃ, μᾶς καταδεικνύει ἐλάττωμά τι τῆς ψυχῆς μας, τὸ ὁποῖον ἢ δὲν γνωρίζομεν ἢ παραμελοῦμεν, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάλειψίν του. Πολλοί, ὅμως ὅταν κατηγορῶνται, δὲν ἐξετάζουν ἐὰν ἔχουν τὴν προσαπτομένην εἰς αὐτοὺς κακίαν, ἀλλ' ἀνιχνεύουν τί ἐλάττωμα ἔχει ὁ ἐχθρὸς διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ αὐτόν. Τοῦτο εἶνε ἀνόητον, διότι, ὅπως σπεύδομεν νὰ ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τὰ φορέματά μας κηλῖδας, τὰς ὁποίας μᾶς ὑπέδειξέ τις, οὕτω καὶ πολὺ περισσότερον ὀφείλομεν νὰ ἐξαλείφωμεν τῆς ψυχῆς μας τὰς κηλῖδας. Ἐὰν ὅμως συμβῇ ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ προσαπτόμενον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ μας ἐλάττωμα, τότε ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐχθρός μας ἐξεστόμισεν ἐναντίον μας τοιαύτην κατηγορίαν, καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν μας νὰ μὴ περιπίπτωμεν εἰς ἁμάρτημα ὅμοιον ἢ συγγενὲς πρὸς τὸ ἐπιρριφθὲν καθ' ἡμῶν. Διότι πολλοὶ ἐκ τοιούτων λόγων κατηγορήθησαν ἀδίκως. Ρωμαῖα δέσποινα κατηγορήθη ὡς ἄσεμνος; διότι ἦτο ἐλευθέρα εἰς τοὺς λόγους της. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἀθῶα. Ὁ Θεμιστοκλῆς κατηγορήθη ἀδίκως ὡς προδότης, διότι εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ προδότου Παυσανίου.

***

Ὅταν λοιπὸν ἐπιρριφθῇ ἐναντίον μας ψευδὴς κατηγορία, δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφορῶμεν καὶ νὰ τὴν καταφρονῶμεν διότι εἶνε ψευδής, ἀλλὰ νὰ σκεπτώμεθα καὶ νὰ ἐξετάζωμεν ποῖος λόγος μας ἢ ποία πρᾶξις μας ἔδωκεν εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀφορμὴν νὰ ἐκτοξεύσῃ καθ' ἡμῶν τὴν διαβολήν, καὶ τὴν πρᾶξιν ἐκείνην καὶ τὸν λόγον ἐκεῖνον νὰ ἀποφεύγωμεν παντὶ σθένει.

Τὸν ἐχθρόν μας λοιπὸν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀμισθον διδάσκαλον, καὶ νὰ ὠφελώμεθα ἀπ' αὐτοῦ, μανθάνοντες τὰ ἐλαττώματά μας, τὰ ὁποῖα μᾶς διαλανθάνουν. Τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου μᾶλλον ὁ ἐχθρὸς τὰ βλέπει παρὰ ὁ φίλος· διότι ἡ ἀγάπη πολλάκις τυφλόνει τὸν ἄνθρωπον. Ὁ βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν Ἱέρων ὑβρίσθη ποτὲ ὑπὸ ἐχθροῦ του, ὡς ἔχων ἀναπνοὴν δυσώδη. Ἐσπευσε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ λέγει πρὸς τὴν γυναῖκά του. «Διατί σὺ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε;» Ἐκείνη, ἀγνὴ καὶ ἄκακος γυνή, ἀπήντησεν: «Ἐνόμιζα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ὁμοίαν πνοὴν ἔχουν». Τοῦτο δηλοῖ ὅτι καὶ τὰ σωματικὰ καὶ τὰ ψυχικὰ ἐλαττώματά μας παρὰ τῶν ἐχθρῶν μᾶλλον ἢ παρὰ τῶν φίλων δυνάμεθα νὰ τὰ μάθωμεν.

***

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἡ ὁποία εἶνε μέγα πλεονέκτημα, — τὸ νὰ εἴμεθα δηλαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, — ἐγκράτειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐὰν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστέλλωμεν τὸ κάκιστον τῶν παθῶν μας, ὁποῖον εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἄσκησιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἂς σιωπῶμεν, ἂς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἐὰν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κακολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπομένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναικός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γονέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναῖκά του Ξανθίππην, ἡ ὁποία εὐκόλως ὀργίζετο καὶ παρεφέρετο, διανοούμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκείνην νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἀλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυμναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

[Κατὰ τὸν ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ*]*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε φυλλάδιον 13ον, σελ. 110]

Ἀπὸ τοὺς εἴκοσι νεαροὺς ἐρασιτέχνας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον, μόνον οἱ ὀκτὼ ἔστειλαν ἔργα ἄξια λόγου.

Ὁ *Λοξίας* Ἀπόλλων ἔχει καλαισθησίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχει μηχανήν. Ἐεύρει ποῦ νὰ στήσῃ τὸν φακόν του. ἀλλ' ὁ φακὸς δὲν τὸν ὑπηρετεῖ καλά. «*Ἡ μεταφορὰ τῆς σταφίδος εἰς τὸ ἀλῶνι*» — «*Ἡ βρύση τοῦ χωριοῦ*» — καὶ «*Ὁ μικρὸς γαλακτοπώλης*» (γιδᾶς), εἶνε πολὺ εὔμορφα θέματα, ἀλλ' ἄσχημα ἐκτελεσμένα. Τὰ πρόσωπα σκοτεινά, αἱ λεπτομέρειαι δυσδιάκριτοι. Κρῖμα!

Τὰ ἴδια εἰμπορῶ νὰ εἴπω καὶ διὰ τὰς τρεῖς φωτογραφίας τοῦ *Πατριώτου* τοῦ *Ὁμήρου*. Μολονότι τὰς ἔστειλεν εἰς διπλοῦν τύπωμα, μὲ διαφορετικὰ χρώματα, δὲν ἠμπόρεσε νὰποφύγῃ τὸ σκότος καὶ τὴν ἀσάφειαν. Μόνον «*Ὁ Κίτσος τοῦ μικροῦ μου ἐξαδέλφου*», — τὸ ἀρνάκι ποῦ βόσκει, ἐνῷ τὸ τραβᾷ ἕνας μικρός, — διακρίνεται κάπως καθαρώτερα, ἀλλ' εἰς πολλὰ μέρη ἡ πλάκα ἔχει πάρῃ φῶς, καὶ αἱ κηλῖδες καταστρέφουν τὸ τόσον εὔμορφον ἔργον.

Ὁ *Μικρὸς Λόρδος* ἔστειλεν ἐπίσης τρεῖς φωτογραφίας: «*Ὅμιλος γυναικῶν μετὰ τὴν λειτουργίαν*» — «*Παιδία ποδοσφαιρίζοντα παρὰ τὸ Θησεῖον*», — «*Ἡ Ἀγορὰ τῆς Αἰγίνης*». Ὁ φακός του εἶνε καλός, αἱ λεπτομέρειαι διακρίνονται, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰναγνωρίσῃ τὰ παιδία ποῦ παίζουν φοὺτ-μπώλ. Ἀλλὰ τὰ θέματα δὲν ἔχουν τίποτε τὸ χαρακτηριστικόν, οὔτε διακρίνει ἐξαιρετικὴ καλαισθησία τὰ συμπλέγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε εἶνε καὶ μικροσκοπικά.

Ὁ *Λάπρης τῆς Πατρίδος* ἔστειλεν: «*Ἀψὶς ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ*» (ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σκηνὴ τοῦ δρόμου, ὥστε ἀποκλείεται)· «*Ἐμπορικὴ Πανήγυρις εἰς χωρίον τῆς Ἄνω Αἰγύπτου*». — «*Ἀραβικὸν Καφενεῖον*», — καὶ «*Ἐκδρομὴ διὰ τοῦ Νείλου*». Καὶ τὸ τελευταῖον, ὡς θαλασσογραφία ἀποκλείεται. Ἀπὸ τὰς τέσσαρας λοιπὸν φωτογραφίας μένουν αἱ δύο, μέτριαι ὡς θέμα, ἀρκετὰ καλαὶ ὡς ἐκτέλεσις, καὶ ἀναντιρρήτως ἀνώτεραι τῶν προηγουμένων.

Τὸ *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος* ἔστειλεν ἕνα *Παγοκώλην*, ἕνα *Ἐφημεριδοπώλην* (ὁ ὁποῖος μάλιστα κρατεῖ καὶ τὴν Διάπλασιν) ἕνα *Περιβολάρην*, ἕνα *Ἀγθοφόρον*, καὶ ἕνα *Καφετζῆν*. Πολὺ καλαὶ φωτογραφίαι. Νομίζω ὅμως ὅτι ἔγιναν μὲ πόζαν καὶ κατόπι προπαρασκευῆς. Ἐξαφνα, ὁ Ἐφημεριδοπώλης, πῶς κρατεῖ Διάπλασιν, ἀφοῦ Διάπλασις δὲν πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους; Λείπει λοιπὸν ἡ φυσικότης, καὶ αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον ἐλάττωμα. Αἱ σκηναὶ εἶνε ὡραῖαι, ὅταν λαμβάνωνται ἀπ' εὐθείας καὶ ἐξ ἀπροόπτου ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Προετοιμάζονται κάποτε, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ τότε χρειάζεται πολὺ μεγάλη τέχνη καὶ προσοχή, διὰ νὰ εἶνε πάλιν ὡραῖαι ὡς αἱ φυσικαί.

Μία θαλασσογραφία τοῦ *Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας* δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μία ἄλλη ἡμιθαλασσογραφία «*Ἔξοδος εἰς τὸν Αἰμένα*» μᾶς ἐνδιαφέρει... κατὰ τὸ ἥμισυ. Καὶ μένει μόνον ἡ τρίτη φωτογραφία «*Οἱ ἔφεδροι τοῦ 1908*». Εἶνε πολὺ καλή, πραγματικῶς. Τὴν ἔδωσα νὰ γίνῃ τσιγγογραφία, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Ἂν εἰς τὴν μεταφορὰν διατηρηθοῦν αἱ λεπτομέρειαι, θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολύ. Προπάντων εἶνε καλὰ «παρμένη», ἔχει τελείαν προοπτικὴν καὶ εἶνε καθαρωτάτη.

Ὁ φακὸς τῆς *Φωτοσκιάσεως* εἶνε πολὺ δυνατὸς καὶ ἀποδίδει ἀντικείμενα θαυμασίως. Αἱ πέντε φωτογραφίαι ποῦ μοῦ ἔστειλαν εἶνε αἱ ἑξῆς: «*Ὠραῖα Πορτοκάλια*!» (Μανάζης), — «*Ὁ Γέρο-Τσέλιγας*», — «*Ὁ «Σκουπᾶς»*» (πωλητὴς σκουπῶν) — «*Χωρικαὶ Κερκύρας*» — καὶ «*Χωριατόπουλα πρώτην φορὰν φωτογραφούμενα*». Εἶνε ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τοῦ Διαγωνισμοῦ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Ὑπολείπεται ὁ *Δοὺξ τῆς Κεφαλληνίας*, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς μιᾶς θαλασσογραφίας ἀποκλειομένης, μοῦ ἔστειλε πέντε φωτογραφίας μὲ θέματα Αἰγυπτιακὰ (διότι ὁ ἐρασιτέχνης μας μένει εἰς τὸ Κάϊρον): «*Ἀραβικὸς Γάμος*» — «*Ἀραβικὴ Οἰκογένεια ἐπὶ καμήλου*» — «*Ἀραπίναι μὲ τὰς στάμνας των*» — «*Ἀραβικὴ κηδεία*» — «*Ἀραψιδροκομοιστής*» — «*Ἀραβικὴ Ἀγορά*». Καὶ τὰ θέματα χαρακτηριστικά, καὶ ἡ ἐκτέλεσις ὡραιοτάτη. Αἱ καλλίτεραι φωτογραφίαι τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Κρῖμα μόνον ποῦ ἔτυχε νὰ εἶνε ξενικαί. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν, ἀφοῦ ὁ *Δοὺξ τῆς Κεφαλληνίας* δὲν ζῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα;

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοὺξ τῆς Κεφαλληνίας* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φωτοσκιάσεις* [18Ε]. — *Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος*: [10Ε]. — *Λάπρης τῆς Πατρίδος* [8Ε]. — *Μικρὸς Λόρδος* [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Πατριώτης τοῦ Ὁμήρου* [5Ε]. — *Λοξίας Ἀπόλλων* [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Βόρειον Σέλας*. — *Γέφυρα τοῦ Νείλου*. — *Αὐδία Λίθος*. — *Μικρὸς Βοσκός*.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν καλλιτέρων φωτογραφιῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΘΥΜΟΤΕΡΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥ

Μετὰ δύο ἀκόμη μῆνας, Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον, λήγει τὸ 9ον ἔτος μας καὶ συγχρόνως λήγει ἡ συνδρομὴ τῶν ἐγγεγραμμένων μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

Ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου, θὰ κάμω κατὰ τὸ σύνηθες τὴν Πρόσκλησίν μου πρὸς ἀνανέωσιν τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἔτος 1910, καὶ θὰ στείλω πρὸς ὅλους τὸ σχετικὸν Δελτίον Ἐγγραφῆς.

Οἱ προθυμότεροι ὅμως καὶ αἱ προθυμότεραι ἐκ τῶν φίλων μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν τυπικὴν αὐτὴν Πρόσκλησιν καὶ τὸ τυπικὸν Δελτίον. Οἱ ὅροι τῆς ἐγγραφῆς θὰ μένουν οἱ ἴδιοι, — 8 δραχ. τὸ ἔτος διὰ τὸ ἐσωτερικόν, 10 φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἑξαμηνία δὲ καὶ τριμηνία ὅπως μέχρι τοῦδε. — *Ὅσον διὰ τὸ νέον Δαχεῖον τῶν Δώρων καὶ τὰς καινοτομίας ἐν γένει τοῦ 1910*, αὐτὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰ τὰ ξεύρῃ κανεὶς διὰ νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομήν του. Οἱ φίλοι μου ἑπομένως, ὅσοι μοῦ ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ ὅσοι εὐκολύνονται εἰς χρήματα, εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν τὴν συνδρομήν των ἀμέσως ἀπὸ τώρα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ προθυμότεροι θὰ μοῦ κάμουν δύο μεγάλα καλά. Πρῶτον: θὰ μοῦ διευκολύνουν τὴν τόσον ἐπίπονον ἐργασίαν τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, διότι ὅταν ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα λίγοι — λίγοι νὰνανεώνουν, δὲν θὰ ἐπέλθῃ μεγάλη συσσώρευσις ἐγγραφῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Δεύτερον, ἐπειδὴ αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας αἱ ἐγγραφαὶ νέων συνδρομητῶν εἶνε σπάνιαι (διότι οἱ περισσότεροι τώρα περιμένουν τὸ νέον ἔτος) καὶ συνεπῶς αἱ εἰσπράξεις μου ὀλίγαι, ὅσοι θἀνανεώσουν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν των θὰ μοῦ κάμουν σπουδαίαν εὐκολίαν, ἐνισχύοντες κατὰ τὴν ἄγονον ἐποχὴν τὸ Ταμεῖόν μου, τὸ ὁποῖον *πάντοτε* πρέπει νὰ ἔχῃ χρήματα, διότι *πάντοτε* ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπαιτεῖ δαπάνας ὑπερόγκους.

Ἐλπίζω λοιπόν, ὅτι οἱ προθυμώτεροι θὰ σπεύσουν.

Ὁ φίλος μου *Γεώργιος Εὐγ. Ζαλοκώστας* δὲν εἶχε πρόχειρον ἄλλην φωτογραφίαν, καὶ μοῦ ἔστειλε μίαν... ἀποχρηστίκην. Διὰ τοῦτο τὸν εἴδατε εἰς τὸ Σύμπλεγμα τοῦ προηγουμένου φύλλου μασκαρευμένον, μὲ περροῦκαν καὶ μὲ τρικαντό. Εἶνε ὅμως χαριτωμένος μέ αὐτὴν τὴν στολήν!

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Παγωμένε Ἕβρε*, φωτογραφίαν σου ὅμως εἶνε περιττὸν νὰ μοῦ στείλῃς, — πρὸς τὸ παρόν, — διότι μόνον οἱ τυχόντες Α' Βραβείου χαίρουν τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των. Σοῦ εὔχομαι λοιπὸν νὰ τὸ ἀποκτήσῃς καὶ σὺ γρήγορα.

Εὐχαρίστως θὰ διαβάσω τὰς μεταφράσεις σου, *Πλοίαρχε Νέμε*. Ἔχεις δίκαιον, ἀποτυγχάνομεν καμμίαν φορὰν εἰς τὰ εὔκολα πράγματα, ἀριθῶς διότι μᾶς ἐνθαρρύνει ἡ εὐκολία των καὶ μᾶς κάμνει νὰ τἀψηφῶμεν· ἑπομένως δὲν καταβάλλομεν ὅλας μας τὰς δυνάμεις. Πολὺ κακὸν αὐτό!

Λόρα τοῦ Γάνου, ἡ ἐπιστολή σου περὶ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου μ' εὐχαριστήσε πολύ. Ὄχι, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια καὶ φρόντισε νὰ γίνῃ. Ἐξώφυλλα Μ. Μυστικῶν δὲν ὑπάρχουν πλέον, τὰ κατήργησα.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Λουκῆ Λάρα*. Μία παροιμία λέγει «τί εἶνε ὁ κάδουρας, τί τὸ ζουμί του!» Μοῦ τὴν ἐνθύμισεν ἡ πρότασις σου περὶ συνεισφορᾶς. Οὔτε ἑκατὸν δραχμαὶ δὲν θὰ ἐμαζεύοντο!

Αὐτὸ σημαίνει, *Νάρκη*, ὅτι... μεγαλόνεις. Ὅσον μεγαλόνει κανείς, τόσον τοῦ φαίνεται ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ γρηγορώτερα. Νομίζει ὅτι τὸ περσινὸν καλοκαίρι ἦτα μακρύτερον ἀπὸ τὸ φετεινόν, ἀκόμη δὲ μακρύτερον τὸ προπέρσινον, καὶ οὔτω καθεξῆς. Διὰ τοῦτο, ἂν ἐνθυμηθῇς τὰ καλοκαίρια τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, θὰ τὰ εὕρῃς ἀτελείωτα. — Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου.

Ἠχὼ τῆς Λίμνης, ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν συναυλίαν τῆς μικρᾶς Ρόζας Ἔλριχ. Παιδικὰ Πνεύματα μὴ μοῦ στέλλῃς παρὰ μόνον ἰδικά σου, δηλαδὴ πρωτότυπα καὶ ἀδημοσίευτα.

Θὰ κάμῃς πολὺ καλά, *Κυθνία*, νὰ παρακινήσῃς τὰς συμμαθητρίας σου νὰ γίνουν συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως. Ὅλαι αἱ φίλαι μου, ποῦ μὲ ἀγαποῦν, αὐτὸ κάμνουν. Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν ἀπὸ τώρα.

Ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ Μεσολόγγι ἡ ἀγαπητή μας *Διαμοιθεῖσα Ἀρσακειάς*. Μοῦ τὸ γράφει ἀπὸ τὰς Πάτρας, εἰς μίαν χαριτωμένην ἐπιστολήν. Ἔτσι ἡ Ὀδύσσεια ἐτελείωσε.

Ναί, *Τριανταφυλλένιο Μαυκεβάκι*, νὰ μοῦ γράφῃς, ὅπως μπορεῖς, καὶ δὲν πειράζει. Τὸ ξέρω ποῦ εἶσαι μικρούλα καὶ παραβλέπω τὰς ἀνορθογραφίας, — ἂν καὶ εἰς τὸ μπαλλιέτάκι σου δὲν ἠθρα σχεδὸν καμμίαν.

Τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ μοῦ γράφει ὁ *Ἀνδρέας Παλαιολόγου*: «Νὰ ἤξευρες μὲ πόνον ζῆλον σὲ ἀναγινώσκομεν ὅλοι στὸ σπίτι. Πρῶτα-πρῶτα ὅμως περνᾷς ἀπὸ τὰ ἰδικά μου χέρια. Σὲ ἀναγινώσκω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν παιδικῶν διηγημάτων. Κατόπιν σὲ ἀναγινώσκουσιν αἱ ἀδελφαί μου, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καὶ με-

γάλη ἐπιθυμίαν νὰ λάβουν ψευδώνυμον. Αἱ μικρότεραι μάλιστα μὲ ἠνάγκασαν νὰ τὰς κάμω μερικὰ νὰ εἴπωμεν, μαθήματα περὶ τῶν αἰνιγμάτων, καὶ ἀπὸ τώρα ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζωσι συλλογὰς διὰ τὸν ἐρχόμενον διαγωνισμόν».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀγροτικὴ Χάρις*, κ. *Ἀπολυταρχικὸν Σύνταγμα*, α. (Ι.Μ.) *Βίκτωρ Οὐγκώ*, α. *Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης*, α. (Τ.Α.) *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν*, κ. (Μ.Σ.) *Καρδιογνώστης*, α. (++!) *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, κ. (Ε Τ.) *Ἐθνικὸν Δόβαρον*. α (Α.Α.) *Ἡλιοτρόπιον*, α. *Ἀγνὴ Φιλία*, κ. (Χ.Γ.) *Ναυτικὴ Πυξίς*, κ. (Μ.Κ.) *Θαυμάσιος Ὀρενόκος* α. (Ν.Ν.) *Μαϊμουδίτσα*, κ. *Καραβόκυλος*, α. (Μ.Κ.) *Λεσβιακὴ Ἀκτή*, κ. (Θ.Μ.) *Παιδίον τῶν Δασῶν*, α. *Καρποφόρος Ἄμπελος*, κ. (Ε Α.) *Πανταχοῦ Παρών*, α. (Π.Κ.) *Ἀγρυπνος Δράκων*, α. (Σ Α.) *Σιγὴ τοῦ Δάσους*, κ. *Βασιλεὺς τῆς Ρώμης*, α. (Ν.Ξ.) *Σιωπηλὴ Νύξ*, κ. (Λ.Τ.) *Ἡρωϊκὴ Κρήτη*, κ. (Μ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέτι ὁ προτείναν.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Νύμφη τοῦ Νείλου* (0) μὲ *Ἔλαφον τῆς Αἰγύπτου*, *Χεῖρα Βοηθείας*, *Μίαν τῶν Χαρίτων*, *Ποιητικὴν Καρδίαν*, *Χρυσὸ Παγῶνι*, *Δοῦκα τῆς Σπάρτης*, *Ἐλεύθερον Ἕλληνα*, *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου*, *Λάτρην τοῦ Ὡραίου*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*·—ἡ *Δημομνημένη* (2) μὲ *Δόφον τοῦ Γάνου*, *Δάφνην τοῦ Πηνειοῦ*, *Κύριον τῶν Κυμάτων*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Ἀνακρέοντα*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Πονεμένον Διαβάτην*, *Χιώτην*, *Εἶμαι Ζακυνθία*, 25 *Μαρτίου*, *Ἐθνομάρτυρα*, *Ἀθανάσιον Διάκον* —ἡ *Συλφὶς* (0) μὲ *Χρυσὸ Παγῶνι*, *Κόκκινην Παπαρούναν*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Χεῖρα Βοηθείας*, *Φυσιολάτριδα*, *Λάτρην τοῦ Ὡραίου*, *Ἀνακρέοντα*·— τὸ *Τυρὸλ Καπέλλο* (0) μὲ *Δερναίαν Ὕδραν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Χρυσὸ Παγῶνι*· —τὸ *Ἀργυρόχλωμον Φεγγάρι* (0) μὲ *Πριγκίπισσαν τοῦ Βυζαντίου*, *Ρὸν Ἀκρογιαλιάν*, *Ἐξέδραν Πατρῶν*, *Χρυσὸ Παγῶνι*—τὸ *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι* (0) μὲ *Χρυσὸ Παγῶνι*, *Χρυσῆν Μάσκαν*, *Κόκκινην Παπαρούναν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νύμφην τοῦ Νείλου* (εἶδα, ὅτι σοῦ ἤρεσαν τὰ πρῶτα τετράδια Μ. Μυστικῶν· ποῦ ἔλαβες ἀπὸ φίλας μου· ναί, εἶνε ὡραία διασκέδασις ἡ ἀνταλλαγή·) *Χουριὲρ* (ἔχει καλῶς· τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἄρεσε πολύ·) *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* (αἱ λύσεις ἀντικατεστάθησαν·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (εὐχαριστῶ πολὺ· βραδεῖον ἔστειλα·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν* (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα· πῶς ἐπῆγαν αἱ εἰσιτήριοι;) *Εὔοσμον Ἴον* (τὰ ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα·) *Ἀργυρόχρωμο Φεγγάρι* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· φίλησέ μου τὰ δελφάκια σου ποῦ πάσχουν ἀπὸ διαπλασίτιδα) *Ἑλληνικὸν Στέμμα* (τόμον ἔστειλα·) *Τυρὸλ Καπέλο* (ὅλοι σὲ ἀνταποδίδουν·) *Δωδωναῖον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ἀ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

442. *Δεξίγριφος.*

Ἤνωσα δοῦλον δυστυχῆ
Μὲ ἄνθος εὔοσμον, ὡραῖον,
Καὶ ἔκαμα τῶν Ἀθηνῶν,
Ὀνομαστὸν ναὸν ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νάρκης

443. *Συλλαβόγριφος.*

Μεταξὺ δύο γραμμάτων
Σύνδεσμόν ἂν παρενθέσῃς,
Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας,
Ὡς καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
Πάραυτα θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος

444. *Μεταγραμματισμός.*

Ἀπὸ σκάφος τι μικρόν,
Βγάλε Μί καὶ βάλε Σί,
Καὶ θὰ κάμῃς παρευθὺς
Ἕνα εὔμορφον νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστραίου Γ. Παρασκευαΐδου

445. *Ἀναγραμματισμός.*

Ἕνα ἐκ τῶν Δώδεκα
Ἀναγραμματίζω,
Κι' ὅρος τι περίφημον
Οὕτω σχηματίζω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μελαχροινὸ Σμυρνιωτόπουλο

446. *Πυραμίς.*

+	Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν συναίσθημα
* + *	= Ἄνθος εὐῶδες.
* * + * *	= Βασιλόπαις τῆς Τροίας
* * * + * * *	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * + * * * *	= Τιμὴ καὶ ἀμοιβή.

Ἐσμάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωπηλάτου

447. *Ἐπιγραφή.*

Υ Ο Ν Υ Ο
Τ Α Σ Σ Ω
Λ Γ Η Ω Τ
Ε Χ Ε Ρ Τ
Ο Ρ Π Η Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλόν

448. *Κρυπτογραφικόν*

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 5 11	= Κατάστημα.
2 3 4 2	= Πόλις.
3 9 6 7	= Ρῆμα.
4 3 9 1 7	= Ρῆμα.
5 6 10 5 11	= Φάρμακον.
6 7 8 7	= Ρῆμα.
7 1 3 2	= Χρωστικὴ ὕλη
8 9 6 4 5 11	= Νόμισμα.
9 3 2 4 7	= Μοῦσα
10 5 11 10 5 11	= Πέλαγος.
11 9 3 7 11	= Αὐτοκράτωρ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς

449. *Μεσοστιχὶς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Λυρικὸν ποιητήν:

1, Μοῦσα. 2, Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 3, Ἀρχαία βασιλόπαις. 4, Μοῦσα. 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Ἀρχαῖος Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τετραπεράτου Μιτυληνιοῦ

450. *Ἐλλιποσύμφωνον*

ο-ε-ουο-ηο-η-ε-οα-καακ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσσης Θαλασσης

451. *Γρῖφος*

Οἱ
Πλάε, 1 ΤΟ ΤΟ ΤΟ κ' : : τῶν Α' 1909
Τρέχει

Ἐσταλη ὑπο τοῦ Λεξίου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

(τῶν *Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.*

348. Τάκιτος (τᾶ, κῆτος) — 349. Φεῖδαρις (φῖ, δᾶ, ρὶς.)—350. Κρίνος-πρῖνος.—351. Ὁ χρόνος, οἱ μῆνες καὶ οἱ ἡμέρες.

352.
Ρ
Μ Η Ν
Μ Ι Ν Ω Σ
Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α

353. ΑΙΣΧΥΛΟΣ (ἰσχύς, σάλος, Χίος, ὑαλος, λόχος, ὄχλος) —354—356. 1, Σοφὸν τὸ σαφές. 2, Μελέτη τὸ πᾶν. 3, Φεῦγε τὸ ψεῦδος. — 357. ΡΟΔΟΠΗ (Ρόδον, ΚΟρνήλιος, ἐδΔημός, ΣοφΟκλῆς, ΦίλιΠπος, κινὶνΗ.)—358. Ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς εἶνε ἡ μετριοφροσύνη. —359. *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς* (μηδὲν εἰς ἡμ-Φὼρ ἄνω γῖ-δις εἶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ τὸν ἀγαπητόν φίλον μου Εὐρυθ. Τριανταφυλλίδην.

Θεόδωρος Φόρος *(Θ,321)*

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
(πρώην *Ἕλλην Μαραθωνομάχος*)
ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1909 *(Θ,322)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΔΑΦΝΗ Ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις ἐκδιδομένη κατὰ Πέμπτην ἐν Ἀθήναις. Διευθυντής: Σπῦρος Κ. Τρικούπης.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Δώρου 6, Πλατεῖα Ὁμονοίας, Ἀθῆναι.

Συνδρομὴ προπληρωτέα: *Ἐσωτερικοῦ*, ἐτησία δρ. 5, ἑξάμηνος δρ 3.—*Ἐξωτερικοῦ*: ἐτησία φρ. 8, ἑξάμηνος φρ. 4.—Ἡ «Δάφνη» ἔχει τακτικὴν συνεργασίαν τῶν διαπρεπεστέρων μας λογογράφων καὶ ἐκδίδεται *Δωδεκαοέλιδος* καὶ μὲ πλῆθος εἰκόνων. *(Θ,324)*

ΠΕΝΤΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ
Διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1909
ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
(Θ, 325)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὰ ἄνω προτεινόμενα Ψευδώνυμά μας. Νομίζομεν ὅτι εἶνε ἄξια τῆς ψήφου σας.

Ἤσυχο Ἀεράκι καὶ *Σα* *(Θ, 326)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ. Ὁδὸς Σοφοκλέους 7. Ἀπὸ Πάππου.